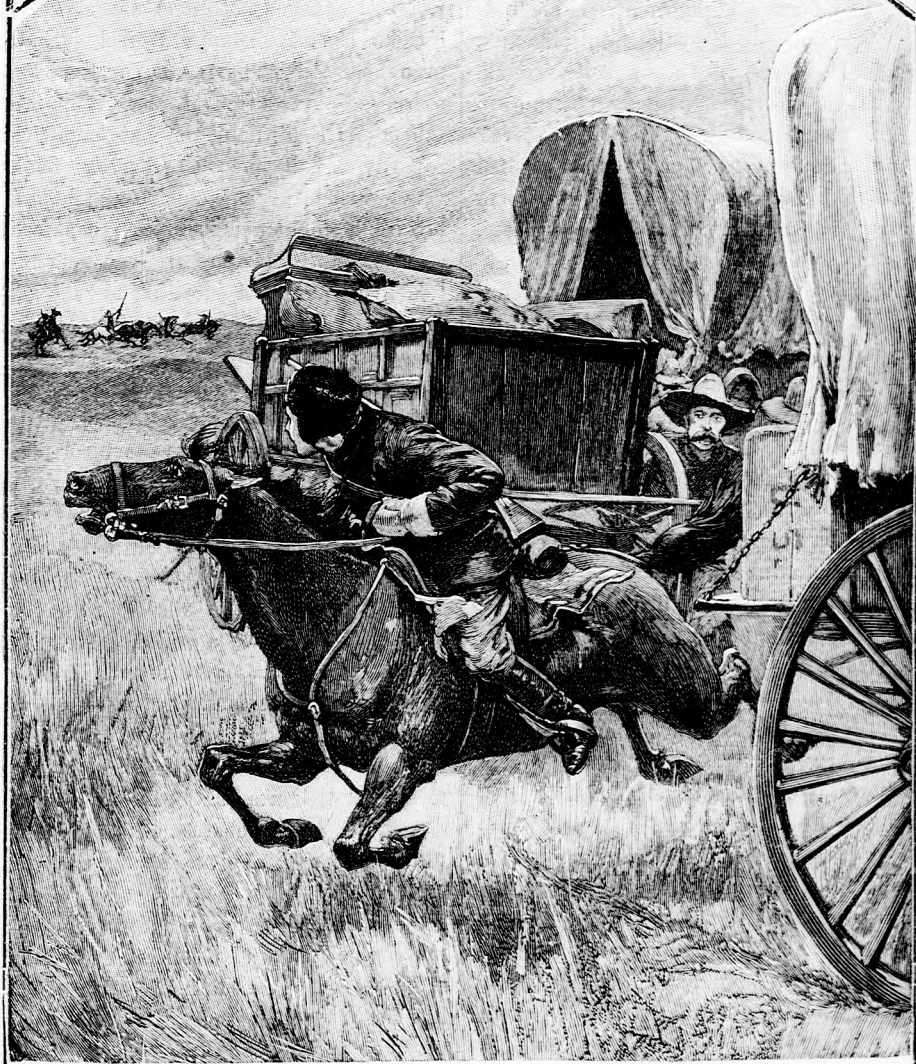

KIS HÍR

— NO MOST! (Lásd a 244. lapon.)

XLVII. kötet, 16. szám.

Ara negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1894. október 14-én.

RÓKASZEM, A VÖRÖS-BŐRŰ.

— Elbeszélés képekkel. —

(Vége.)

OGY mi történt Edithkével, aki egyenest oda rohant a vörös-bőrűek közé, mindjárt megtudjuk; de hogy jól megtudhassuk, újra amoda a szekér-táborba kell térnünk, ahol Tamás nagy busan töprengett: mitevő legyen, merre induljon szülei keresésére? A táborban együtt levő menekülők szívesen segítettek volna a baján, de hát persze nem tudták, hogyan? Mert senki sem sejtethé, hol vannak Tamás szülei.

Egy öreg telepítvényes, aki úgy félig-meddig vezére volt a menekülő csapatnak, jószíviuen mondá:

— Azt megtehetjük, hogy ma egész nap itt táborozunk. Ha szüleid itt vannak közel valahol, elébb-utóbb meglátják a táborunkat és ide jönnek. Akkor aztán nem volna semmi baj.

Igen, ha meglátják! De hát ha más irányban indultak? Már erre az öreg persze nem igen tudott biztatólag felelni, csakhamar pedig egészen másfelé fordult a figyelme, mert a tábor őrei kiáltozni kezdtek:

— Vörös-bőrűek jönnek! A puskások legyenek résen!

A szekér-táborban nagy mozgás és izgatottság támadt. A férfiak mindnyájan fölkapták puskájokat s az öreg vezér is oda nézett, ahonnan az ellenség közeledett. Messzelátója is volt s néhány pillanatig vizsgálván a közeledőket, nyugodtan mondá:

— Nincsen semmi baj. Alig tizenöt-huszan vannak. Annyitól meg nem ijedünk. Alljatok ki vagy tizenöt-huszan puskások és

mikor a vörös-bőrűek már elég közel lesznek, durrantsatok közéjük. Ugy gondolom, nem lesz kedvök, hogy közelebb jöjjenek.

Ugy is történt. A vörös-bőrűek, mindnyájan lóháton, nagy sebességgel nyargaltak a szekér-tábor felé és a szekerek mögé rejtőzött puskásokat nem láthatván, azt hitték, hogy itt könnyű szerrel juthatnak prédához. Mikor már csak pár száz lépésnyire voltak, vad üvöltéssel rohantak a táborra. De ugyan-ekkor hatalmas puskaropogás indult meg a szekerek felől, a vörös-bőrűek közül egynehány lebukott a lováról, a többi pedig hirtelen megfordult és elvágatott. Messzire azonban nem futottak. Mikor annyira jutottak, hogy a golyó már nem érhette őket, megállapodtak és többé nem is mozdultak helyükből.

— Mit akarhatnak a semmirevalók? szólt a menekülők öreg vezére. Aligha arra nem készülnek, hogy távolról kisérni fognak, és ha majd valami hegyszorosba érünk, ahol nem lehetünk mindnyájan együtt, akkor megtámadják a leghátulsó szekereket.

— Hát ha még más vörös-bőrű csapatok is czirkálnak ezen a tájon s ezek most társaikat várják? jegyzé meg Tamás.

— Az is lehetséges. De meglepni nem fognak!

Ismét elő vette messzelátóját és figyelmesen vizsgálgatta az egész tájat, ameddig csak látni lehetett. Sokáig nézegett minden irányban s egyszerre így szólt:

— Vörös-bőrűeket nem látok ezeken kívül. De amott jó messzire egy dombon látok valakit... az nem vörös-bőrű... de hát mit kereshet magányos fehér ember ott azon a dombon?

Az öreg Tamásnak

— Hát kiáltá izgat

Kikapta ből és nézt üvegen át s de majdnem alakjára.

— Ó az, nincsenek eljutok oda

— Csak okosan! sz csenek ugy lebb vann indulhatsz volnál te ide a tábor

— Igen, ha másfelé nak ide.

— A n juthatnak utközben le addig nem

— Én r következzék tan. Ha ak lóra ülte é

— Az n kevesen belőle, hogy felkonczoln nen a fegy ravasz vör leöldösnék tanának m

— Ó, ha Mikor pedi

Az öreg nem tudta ezt elképzelni; de Tamásnak azonnal jutott eszébe valami.

— Hát ha az én édes apám van ott! kiáltá izgatottan.

Kikapta a messzelátót az öregnek a kezéből és nézte azt a messzi alakot. Még az üvegen át sem igen ismerhetett rá az arcra, de majdnem biztosan ráismert apjának az alakjára.

— Ő az, ő az! kiáltá örvendezve. Tehát nincsenek messze, még nincs bajuk! Hamar eljutok oda.

— Csak lassan, kedves fiam, lassan és okosan! szólt az öreg. Nagyon messze nincsenek ugyan, de a vörös-bőrűek még közelebb vannak gyors lábu lovaikkal. Nem indulhatsz neki vaktában. Most mi haszna volnál te is ott? Előbb ők jussanak be ide a táborunkba.

— Igen, de aligha látják a tábort. És ha másfelé indulnak meg, el sem juthatnak ide.

— A maguk erejéből semmikép sem juthatnak ide, a czirkáló vörös-bőrűek még utközben lemészárolnák. Csoda, hogy még addig nem akadtak rájuk.

— Én minden esetre oda megyek, bármi következze is azután! szólt Tamás elszántan. Ha akadna néhány bátor legény, aki lóra ülne és velem jönne . . .

— Az nem lehet, kedves fiam. Ha csak kevesen mennek veled, akkor az lenne belőle, hogy a vörös-bőrűek mindnyájatokat felkoncolnának. Ha pedig eltávoznék innen a fegyverfoghatók nagy része, akkor a ravasz vörös-bőrűek a tábort rohannák meg, leöldösnék a nőket, gyermekeket, elpusztítanának mindent.

— Ó, hát nem lehet segítséget találni? Mikor pedig annyian vannak oly közel!

— Csak nyugodtan, fiam. Lehet segíteni. De szükséges, hogy te merész tettere szánd magadat.

— Nem ijedek meg semmitől.

— No's tehát: úgy fogunk segíteni, hogy az egész táborral rögtön megindulunk ama domb felé, ahol szüleid vannak. Így nem félhetünk a támadástól. De hogy célt érjünk, szükséges, hogy szüleid világgá ne induljanak onnan, hanem várjanak meg. Mi a megrakott szekerekkel csak lassan jutunk előre, azalatt ők messze távozhatnak. Tehát a lehető leggyorsabban kell oda lovagolnod és értesítened őket.

— Rögtön indulok. Az én Villám lovam hamar ott leszek.

— Rögtön még sem indulhatsz. Hiszen látod a közelben ólálkodó vörös-bőrűeket. Ha utadat állják és lelőnek, nem sok haszon lesz az indulásodból.

— Ó, de hát mégis csak indulnom kell!

— Csak okosan. Figyelj rám. Én az összes puskásokkal színelt támadást rendezek a vörös-bőrűek ellen s emerre jobbra a dombtól ellenkező irányba csalom őket. Mi többen vagyunk és jobb fegyverünk van, tehát a vörös-bőrűek okvetlenül hátra fognak huzódni. Te ülj fel lovadra és jól figyelj; s mikor látod, hogy a vörös-bőrűek emitt jobbra támadásunk ellen védekeznek, hirtelen törj ki balra a domb irányában. Ha csakugyan jó a lovad, nagy égerutat nyerhatsz, mire a vörös-bőrűek észre vesznek és utánad erednek.

— Csak pár száz lépésnyivel legyek előre, nem érnek akkor többé utól! Biztosan eljutok szüleidhez.

— Egészen biztosnak nem mondhatod. Abban az irányban is akadhatsz ellenségre. De más választás nincs, bizni kell

egy kicsit a jó szerencsében és a mennyei Gondviselésben is. Tehát rajta!

Az öreg rögtön elmondta tervét a többi férfiaknak. Ezek készséggel fogadták el és nagy lövöldözéssel indultak ki a vörös-bőrűek ellen. Ezek, látván, hogy gyöngébebek, lassanként hátrább húzódtak. Az öreg telepítvényes jól számított s néhány perc múlva oda szólt Tamásnak:

— Most már indulhatsz!

Tamás, ki lóháton ülve, türelmetlenül leste az alkalmas pillanatot, megsarkantyuzta paripáját és kivágtatott a szekértáborból.

— No most, Villám! Most vallj becsületet a neveddel! (Lásd a képet a czimlapon.)

A derék ló, mintha megértette volna, szél-gyorsasággal vágatott végig a síkságon. Jól is tette.

Mert a vörös-bőrűek azonnal észre vették, s ha nem tudhatták is, mi a Tamás célja, annyit mégis gyanítottak, hogy ellenök van tervben valami. A csapatból tehát rögtön kivált öt-hat lovas és Tamás után iramodott. Ámde az öreg telepítvényes jól kifőzte a tervet. Egyenes irányban nem vágathattak, nagyot köllött kerülniök, hogy a szekértábor puskásainak a golyója ne érje őket. Ekkép Tamás messze előre jutott s mikor hátra pillantva, meglátta üldözőit, esőppet sem ijedt meg.

— Jöhettek már! Üthetitek bottal a Villám nyomát!

Csakugyan, Villám megmutatta, hogy hozzája képest a vörös-bőrűek lovai csak hitvány gebék. Perczről-perczre nagyobb lett a távolság köztök s az üldözők száma mind inkább fogyott. Egyik a másik után fordult vissza, belátva, hogy egészen hiába fáradoz.

Mikor Tamás látta, hogy üldözői közül az utolsó is vissza fordult, ő is meglasztotta kissé lova futását, de azért folyvást gyors ügetésben nyargalt a domb felé, melyen atyját látta. Most már nem látott a dombon senkit, de ez nem aggasztotta. Szülei talán ott lappanganak valami mélyedésben, vagy ha utra keltek is, messzire nem juthattak, s így mihamar eléri őket.

Igy biztatva magát, majdnem jókedvűen közeledett a dombhoz, midőn egyszerre csak puskalövés dörrenése hangzott. Figyelmesen nézett szét s csakhamar elmúlt a jó kedve. A domb alatt elterülő szakadékos sikon három vörös-bőrűt pillantott meg, kik bokrok mögé rejtőzve, mindnyájan egy irányban látszottak leskelődni.

— Bizonyosan ott vannak apámék! gondolá nagy aggodalommal.

Még messzebb volt, hogy sem golyója elérhette volna az ellenséget. Ujra megsarkantyuzta tehát a lovát, hogy mielőbb oda érhessen. Addig is izgatottan nézett folyvást oda. És amit látott, attól eleinte szinte elhült a vére; azután pedig nem tudta bámulatában, mit gondoljon.

Azt látta, hogy míg egyik oldalon az a három vörös-bőrű leskelődik, a másik oldalról rohanva-rohan ugyan-oda egy negyedik.

— Ez Rókaszem! kiáltá Tamás dühösen.

Aztán látta, hogy valami mélyedésből hirtelen előbukkan — a kis Edithke és fut Rókaszem felé. Ekkor vad ivóltással előtört a három vörös-bőrű és csatabárd-dal, késsel a leánykára rohant, épp úgy, mint másfelől Rókaszem. Kétségbeesve látta Tamás, hogy most mindjárt lemészárolják kedves kis hugocskáját. Ekkor már ő is olyan közel volt, hogy lóhetett . . .

(Folytatása a 246. lapon.)

HÉ,
M
K
V
N
E
I
M

ANDORKA MOSDIK.

HÉ, te édes emberke!
 Mit szorítsz a kezedbe?
 Kis szácskúdba be ne vedd,
 Valahogyan meg ne edd!

Nem kalács az, se bonbon,
 Elhíhated, ha mondom.
 Inkább vízbe mártsd bele,
 Mosakodjál meg vele.

Épp úgy tajtékzik, ime,
 Mint a fölvert tej színe.
 Hadd forrjon a tiszta hab,
 Jól keverjed bé magad!

Ugy mosolyogsz te most ránk,
 Mint a tejszín habos-fánk.
 Hol a spongya? Hamar hát,
 Öblítsük le Andorkát!

Hol vagy, meleg lepedő?
 Egymás után! Bújj elő!
 Takarjuk be szaporán!
 Ugy-e jó lesz, Andorkám?

(Folytatás a 244. laphoz.)

de mit ér az? Egyet a négy közül lelőhet, ám azalatt a többi három könnyen végez a szegény kicsikével!

Leugrott lováról, hogy biztosabban czélozhasson. De nem lőhetett, hanem nagyot ámult azon, amit most látott

Rókaszem egy szempillantásnyi idővel hamarabb érte el Edithkét, mint a többiek. Villámgyorsan megragadta és — nagy erővel a háta mögé lóditotta, úgy, hogy a leányka majd elbukott és csak jó messzire birt megállani. Ugyan-ekkor Rókaszem parancsoló hangon kiáltott valamit három vörös-bőrű társának és eléjük állt, hogy Edithkéhez ne közeledhessenek. De a három vörös-bőrű csak egy pillanatra állt meg, aztán mérgesen ráförmedt Rókaszemre és a kis leány felé akart rohanni. Rókaszem azonban nem engedte s hatalmas erővel lökte vissza őket.

A következő pillanatban már borzalmas viaskodás folyt köztük. A három vérszomjas vörös-bőrű, látván, hogy nem férhet a leánykához, Rókaszemre rohant rá, aki hatalmas erővel védekezett. Vad üvöltés közt szurták, vagdalták egymást s csakhamar mindegyikök számos sebből vérezett.

Egyfelől Tamás, másfelől a mélyedésből elősietett apja bámulva látták a véres tusát. Látták, hogy Rókaszem a kis Edithkét védi. Itt segíteni kell! Lőni azonban nem lehetett, mert a viaskodók úgy össze voltak gomolyodva, hogy a golyó könnyen érhetne volna épp Rókaszemet. Oda kellett sietni és úgy segíteni.

Rohantak is. De mire oda értek, a viadal már eldőlt: Rókaszem leverte két ellenfelét; a harmadik pedig, amint észre vette Tamásnak és apjának közeledését, elfutott.

Rókaszem, kinek fejéből, melléből, karjából patakzott a vér, egy-két pillanatig tántorogva állt meg, aztán össze rogyott és eszméletlenül terült el a földön.

Mikor a szekér-táborban együtt volt a menekülő csapat: öreg vezetője, tett ígérését beváltva, szekerestül, mindenestül oda érkezett a domb alá. Meglepetve látták, hogy Tamás és szülei nagy gonddal ápolgatnak egy sebesült vörös-bőrűt.

Karty gazda, a földön ülve, ölében tartotta a sebesült fejét, a kis Edithke simogatta, anyja a sebeket kötözgette, Tamás pedig, a sebesült kezét tartva, meghatottan mondá:

— Kedves jó Rókaszem, te igaz jóbarátunk! S én kegyetlenül sértegettelek, még életedre is törtem!

Rókaszem, a nagy vérzéstől elgyöngülve, bágyadtan felelé:

— Tamás, te bátor ifju vagy, derék ifju vagy, de mégis csak ifju... hirtelenkedő... nem haragszom én...

— De mért is nem adtad tudtunkra, hogy nem mint ellenség kísérsz, hanem mint oltalmazónk?

— Eleinte nem akartam, hogy tudjátok. Minek? Én csak vissza kívántam fizetni a jót, amit velem tettetek; azt akartam, hogy baj nélkül eljussatok a vár közelébe. Később mégis megmagyaráztam volna Tamásnak, de nem hallgatott meg. Azt hittem, nem baj, sőt legjobb, ha ti sem tudjátok, mert így nem árulhat el semmi a saját harczos testvéreim előtt, akik véreteket kívánták.

— És hogy birtad őket vissza tartani, hogy meg ne rohanjanak?

— Ó, az nem volt nehéz. Ők nem láttak titeket. Mindig én jártam elől kikém-

lelni, hol
 úgy vezetett
 sanak. Ez
 nehezebb,
 se találko
 hogy nem
 elől, hol h
 patát látta
 lel félre k

— Azér
 ellenséggel

— Nem
 ha akkor, r
 tetek, a s
 elől. Így

— És
 bajba kerü
 este azt
 vezetem sz
 baj. Itt jön
 velök most

— Men
 Rókaszem.
 szem hálá
 nagy Szel
 hogy testv
 tekben...
 is meghalo
 halmom.

De már
 a nagy me
 tudta a tö
 hogy segít
 szemem. A
 tak neki,
 a várba, h
 keztek.

Hetekig
 szem meg
 kezelés me

lelni, hol vagytok, merre mentek, aztán úgy vezettem őket, hogy meg ne láthassanak. Ez nem volt nehéz, hanem az volt nehezebb, hogy más czirkáló csapatokkal se találkozzatok. Ezért volt szükséges, hogy nem igen messziről kísérjelek, hol elől, hol hátul. És mikor egy-egy más csapatát láttam harcos testvéreimnek, csellel félre küldtem az utatokból.

— Azért nem találkoztunk hát sehol ellenséggel!

— Nem is történt volna semmi baj, ha akkor, mikor a vízmeder végéből elsiettetek, a sötétségben el nem vesztek szem elől. Így ti hamarabb értetek a folyóhoz.

— És rögtön ellenségre bukkantunk, bajba kerültünk! szólt Tamás. Én pedig este azt hittem, hogy nagyon ügyesen vezetem szüleimet. No de most már nincs baj. Itt jönnek barátaink, egész nagy tábor, velők most már biztosan eljutunk a várba.

— Menjetek és éljetez boldogul! szólt Rókaszem. És azt ne higyétek, hogy Rókaszem háládatlan tudott volna lenni. A nagy Szellem talán megbocsátja nekem, hogy testvéreim vérét ontottam védelmetekben... nem lehetett másképp... magam is meghalok. Menjetek... engedjetez meghalnom.

De már ezt bizony nem engedték. Mikor a nagy menekülő csapat oda ért és megtudta a történeteket, mindenki rajta volt, hogy segíteni lehessen a háládatos Rókaszemen. A legjobb szekérben ágyat csináltak neki, bele fektették és magukkal vitték a várba, hová másnap szerencsésen megérkeztek.

Hetekig, hónapokig tartott, míg Rókaszem meggyógyult; de a gondos orvosi kezelés megmentette. Mire teljesen fölépült,

akkorra a vörös-bőrűek lázadása véget ért és Karty gazda is vissza térhetett régi tanyájára.

Nem is a tanyájára, csak a helyére. Mert minden el volt ott pusztítva, a ház fölperzselve, a vetés legázolva; a sok szép házi állatot pedig mind elhajtották, leöldösték a vörös-bőrűek. Egészen újra köllött kezdeni a kis gazdaság berendezését. De ebbe bele nyugodtak örvendve, hogy életüket megmentették a nagy veszedelemből. Dologhoz láttak és lassacskán megint szépen boldogultak.

Velők ment Rókaszem is és el sem vált többé tőlük, nem eresztették. Szeli-

lid, munkás szántó-vető ember lett belőle, kit mindenki szeretett, de mégis legjobban Edithke, aki gyakran mondogatta:

— Én találtam el legjobban, hogy Rókaszem bácsi a mi igaz jó barátunk!

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A természet három országa“.

Irta Martin. A magyar ifjuság számára, különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta dr Dulácska Géza. Harminckét táblán 262 színes ábrával s fametszettel és színes kemény kötésben.

ELSŐ FELLÉPÉS.

BONZSÜR, moszjő Spinczifinczi!
 Örvendek a szerencsének!
 Im, bemutatom ezennel
 Az összegyűlt közönségnek.

Művész-kutya, tudós-kutya,
 Van ereje, ügyessége.
 A főváros nagy utcáin
 Minden boltban függ a képe.

Akit most a hátán hoz be,
 Az a jeles mamzell Vicza —
 Híres az ő nemzetsége:
 Csutkaríni-Kukoricza.

Ha lódítják: repül, ugrik;
 Ha leesik: meg se mukkan.
 Nincs is ilyen nagy művésznő
 Sem színházban, sem czirkuszban.

Spinczifinczi ur, vigyázzon!
 S kegyed is, Vicza kisasszony —
 A direktorné fejére
 Szégyent egyikök se hozzon.

Elöre hát: hopp-lá, hopp-lá!
 Az utból most mind kitérjen —
 Bravó! Pompás! Jól sikerült! . . .
 S mindenfelől zúg az éljen.

utba-igazita
 Elkedv
 dett, de cs
 vid időre.

— Arra
 köll lennem
 nem könny
 dogulok.
 röstelhetem
 csak egy
 natra is bu
 Delikét me
 szabadítan
 bizonyos.

gyon neh
 adat. Még
 tudom, n
 fogjak ho
 is bizony
 hát nagy
 kell hozzá
 szabad cs
 nem, ez a
 nyosabb.

Ilyeténk
 csüggedtl
 de nem ig
 ledett, igy
 — Hol
 Most jó v
 — Térj
 lalt meg e

DELIKE ÉS LILIAM.

— Tündérmese számos képpel. —

(Folytatás.)

IV. Hasznos és nem hasznos tanácsok.

JÓSZIVÜ kis Liliom meglehetősen elbusulta magát, mikor legelső tudakozódásával olyan kudarczot vallott. Kihez forduljon

utba-igazításért?

Elkedvetlenedett, de csak rövid időre.

— Arra készen köll lennem, hogy nem könnyen boldogulok. Igazán röstelhetem, hogy csak egy pillanatra is busultam. Delikét meg köll szabadítanom, az bizonyos. Ez nagyon nehéz föladat. Még azt sem tudom, miképen fogjak hozzá, az is bizonyos. Tehát nagy kitartás kell hozzá. Nem szabad csüggednem, ez a legbizonyosabb.

Ilyeténképen neki bátorította magát és csüggedetlenül ment-mendegélt egész nap, de nem igen talált nyomra. Mikor beesteledett, így szólt magában:

— Holnap talán szerencsésebb leszek. Most jó volna megpihennem éjszakára.

— Térj be hozzám, szívesen látlak, szólt meg egy nyájas ezüstös hang. Jöhetsz

bátran, én ennek a forrásnak a tündére vagyok. Tehát testvérek vagyunk.

A forrás tündérkéje egy, a víz szélén álló szép virágban lakott. A virágszálon több kehely is volt; az egyikben Liliom kényelmesen elhelyezkedett és aludt reggelig.

Korán hajnalban megköszönte a szállást és odább vándorolt. Ment-mendegélt, de nem találkozott senkivel, aki utba igazit-

hatta volna. Végre fáradtan pihent meg egy gomba ernyője alatt és nagyot sóhajtott. Erre a feje fölött megszólalt valaki:

— No, szép dollog, ha már a tündérek is sóhajtoznak, akiknek pedig nem is lehet bajuk.

Liliom föl akart pillantani, hogy lássa, ki beszél; de a hang újra megszólalt:

— Ne nézz föl, nem látnál semmi szépet. Én, aki most hozzád beszélek, nagyon

... A FEJE FÖLÖTT MEGSZÓLALT VALAKI.

csuf jószág vagyok; nem akarlak megijeszteni. Én a gyík vagyok.

— Szépség, rutság nem a földolog, felelé Liliom. Aki jó, az nekem kedvesebb, mint a szép.

— No, ez már derék beszéd. De hát mi bajod lehet, hogy olyan nagyot sóhajtottál?

— Nincs, ha mondom. Én bejártam az egész világot, egyik faltól a másikig.

— Egyik faltól a másikig? Te bizonyosan ennek a kertnek a két szemközti falát érted, és azt hiszed, ezen belül van az egész világ.

— Igenis. Itt van az egész világ, ezen túl nincsen semmi. Már hogy is lehetne?

Most már Liliom nevetett, minden szomorúsága mellett is. Aztán így szólt:

— Utba nem igazítottál, kedves csigabiga; de eszembe juttattál valamit. Köszönöm!

— Szívesen. Nem tudom ugyan mit, de az mindegy. Szívesen tettem.

V. Jó nyomon hiú kísérlet.

Mit juttatott az együgyű kis csiga Liliomnak az eszébe?

Igen egyszerű és mégis igen fontos dolgot. Mert amint odább vándorolt, így okoskodott:

— Hogy is tudhatná ez a szegény kis csiga, mi van a falon túl? De mások is, akik a szép fényes napfényben szeretnek élni, hogy tudhatnák? Hiszen Árnyék király csak éjjel jár körül, a homályt szereti, országa is bizonyosan sötét. Tehát csak azok tudhatnak róla, akik a sötétben szoktak és szeretnek mozogni. Nappal hiába keresem Árnyék király nyomát.

Amint ezt jól végig gondolta, mindjárt jobban kezdett bízni a sikerben. Legelőször is azon kezdte, hogy lepihent és aludt egészen estig. És mikor már beesteledett és erdő, mező látszólag egészen elcsöndesült, akkor indult újra tovább.

Csak látszik az úgy, mintha éjjel minden, minden pihenne. Mert minden lépten találkozott Liliom éjjeli csavargókkal. Itt macska

sétált, amott denevér kóválygott, odább patkányok kóboroltak. Éjjeli pillangók, bogarak röpködtek szerte a légben, fönn magasan pedig bagoly huhogott. Igaz, ezek nem voltak olyan kedvesek, szépek, mint a napfényben csicseregő madarak, zümmögő méhikék és némelyikök bizony durczásan is felelt a jó kis Liliom kérdésére.

— Hogy ismerjük-e Árnyék király országát? mondák a denevérek. Persze hogy ismerjük! Magunk is eljárunk oda. De neked ott semmi keresni valód, mivel te fényes tündérke vagy. Tőlünk ugyan meg nem tudod az utját.

De nem mindenki volt ilyen barátságtalan, mert még a patkányok is részvétellel hallgatták meg Liliom panaszát s azt felelték:

— Jártunk mi ott, tudjuk is az utját, és hogy azt a te Delike testvérkédet kiszabadíthasd, abban szívesen megsegítünk. Hanem jó volna, ha előbb a bölcs bagollyal tanácskoznál. Ha szépen beszélsz vele, tud ő jó tanácsot, mert te magad aligha juthatsz el oda.

Nem késlekedett Liliom, fölkereste azonnal a baglyot és elmondta neki bujábaját.

— Hozzád fordulok, érdemes bagoly, mert tudom, te vagy a legbölcsebb mindenek közt, akik éjjel virrasztanak. Csak akarnod kell, hát segítsz a bajomon.

Tetszett a bók a tudós bagolynak.

— Szívesen segítek, kicsikém. Nem is nehéz a dolog. A patkányok menjenek azonnal Árnyék király országába, kutassák föl Delikét; figyelmeztessék, hogy résen legyen, aztán jöjjenek vissza és jelentsék nekem, hol találom Delikét. Én azonnal oda repülök és elhozom ide, aztán szépen haza sétáltok.

Nagy volt a kedves kis Liliom öröme, mikor hallotta, hogy ily könnyen és hamar meg fog Delike szabadulni. A jószívű patkányok pedig azonnal utra keltek, beosonva a szűk hasadékba, melyen át el tudtak jutni Árnyék király országába.

Ezalatt szegény Delike ugyancsak busan raboskodott a sötét Árnyék-országban. Olyan szomorú volt, de meg annyira félt is, hogy

alig-alig mozdult helyéből. Óra-hosszat elsirdogált s ez alatt a gonosz manók folyton csufolták. Néha szökésre gondolt. De szárnyai nem voltak többé, gyalogosan pedig mindjárt utól érik, mikor az utat sem tudja ebben az idegen országban. Aztán meg csakhamar észre vette, hogy nem is olyan könnyű a szökés, mert még ha a gonosz kis manók mind elszéledtek is holmi ármá-

... EGY NAGY PÓK ... A GOMBA TETEJÉN. (Lásd a 253. lapon.)

nyos csinyek elkövetésére, legalább egy mindig ott maradt és őrizte a rabot.

De ez még hagyján! Hanem micsoda rettenetes ország volt ez! Nem volt annak sem nappala, sem éjjele. Azaz: mindig éjszaka volt benne, csak hogy nem olyan nyugodalmas, csöndes éj, mely édes pihenést nyújt. Mindig világított a hold, de az is halványan, kísérteties félhomályba sülyesztve mindent.

És ebben a félhomályban ijesztő árnyak lengtek-röpködtek örökké a legcsodásabb alakzatokban. Hol emberek, hol állatok egész serege rohant egyenest Delikének. Már azt hitte, agyon-gázolják, de aztán csak nagy suhogást hallott a feje fölött. Majd meg azt látta, hogy óriási szikla emelkedik a feje fölött és rászakadni készül ... már omlik ... mindjárt eltemeti! Ez sem történt ugyan

meg, csak az ijesztő suhogás hallatszott és az árnykép eltűnt; de csakhamar következett más és szegény Delike alig ocsudott fel az egyik riadalomból, már a másikba esett.

Nem csoda tehát, ha busult és szántabánta, hogy hivalkodásával eljátszotta boldog tündérházáját.

— Márkéső! Elért a büntetés! sohajtá. Innen nincs szabaddulás!

Nem is próbálta már a szökést és a kis manó, aki őrizte, unalmában el is aludt. S amint Delike ilyképen nagy busan üldögélt ott, egyszerre csak két patkány termett mellette. Hamarjában, amennyire meg volt már szeppenve, ezektől is megijedt; de hamar rátért, hogy ezek nem afféle ijesztő árnyak, hanem valószínű jó barátjai. Mert a derék patkányok mindjárt elmondták, mi járataban vannak.

Delike az első pillanatban nagyon megörült, de aztán busan mondá:

— Hajh! Csak hogy nincs már szárnyam, tehát röpdülni nem tudok. Azon a szük

hasadékon pedig, amelyen ti jártok, én nem bírok átfeszülni.

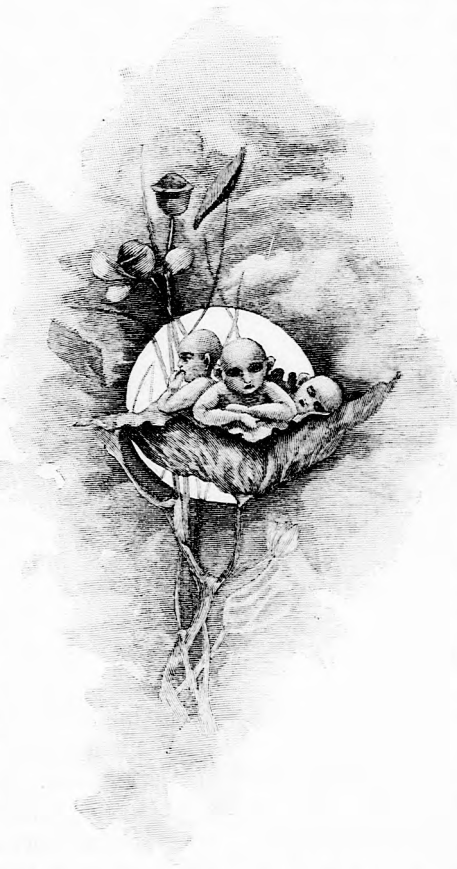
— Ne félj semmit, csak maradj nyugodtan itt, ne mozdulj semerre! Majd eljön a bagoly, a hátára vesz és haza röpdül veled.

Megint megörült Delike, de csak rövid időre. Mert ugyanabban a pillanatban megszólalt valaki:

— Kár lesz a bagoly ur fáradságáért. Nem lesz ám abból semmi sem!

Egy nagy pók mondta ezt, (Lásd a képet a 252. lapon.) egy gomba tetejébe, honnan megleszte a patkányokat. Az egyik patkány oda szaladt és beakarta kapni a pókot, de nem sikerült. A pók elosont, felköltötte az alvó őrt, ki gyorsan elszaladt s a következő perczen retentő zugással-suhogással előrontott Árnyék király, ezer borzalmas árny-alaktól kísérve. A két patkány elbujt egy hasadéokban, Delike pedig

majd holtra ijedt. És mikor fölcusdott, azon vette magát észre, hogy kezén-lábán meg van kötözve.

EGYIKÖK ALUDT. (Lásd a 255. lapon.)

VI. Alaposabb készülődés.

Rettentően megharagudott Árnyék király mikor látta, hogy féltve őrzött rabját majdnem megszöktették.

— Majd teszek róla! Először is megkö-tözöm... így ni! Ezt a bilincset más nem oldhatja fel, csak tündér. Tessék tündérnek ide jönni, lesz rá gondom, hogy még utközben elmuljék a kedve. De ha ide jutna is... majd jobban őriztetem ám az én kis barátomat. Mindig három ór legyen mellette! Egy-egy aludjék, kettő mindég ébren legyen!

A patkányok lenn ahasadékban mind ezt jól hallották. Most már mit tehettek? Haza kullogtak és elmondták Liliomnak, hogy biz' ott nagyon rosszul áll a világ Delikével. És mikor mindent elmondtak, a jó kis Liliom persze újra elbusult és

sokáig törte a fejét, de nem tudott semmi okosat kisütni.

— Magamnak kell oda mennem, más fel nem oldozhatja Delike rablánczait. De ha az a gonosz Árnyék király oly szorosan őrizteti, nem fogok hozzá férhetni!

— Kérdezzük meg újra a tudós baglyot, tanácsolták a patkányok. Ő csinálta az első tervet is, de bele sültünk. Hát csináljon jobbat.

El is mentek újra a bagolyhoz és elpanaszolták neki a bajt. A bagoly figyelmesen

hallgatta, nagyokat pislogott és nem szólt semmit.

— Kedves bölcs bagoly, hát mit szólsz hozzá? kérde Liliom nagy szorongásban.

De a bagoly csak hallgatott és mikor Liliom újra kérdezte, nem tud-e jó tanácsot? — nagy ideig megint csak hallgatott végre pedig így szólt:

— Első izben bele buktunk, mert hirtelenkedtünk. Most előbb jól meggondolom. Jőjjetek éjfélkor.

A kitűzött időben Liliom is, a patkányok is pontosan megjelentek a bagolynál.

— Kész-e már az új terv? kérdeék.

— Igenis kész. De most alaposabban kell hozzá fognunk, mivel többféle segítség szükséges. Legelőször is az, hogy a mákvirág segítsen.

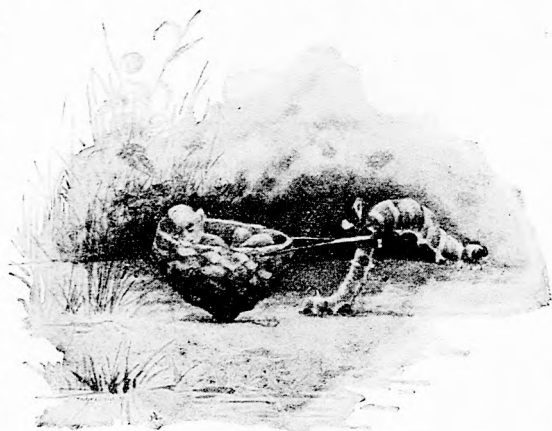
— Ó, bizonyosan megteszi! szólt Liliom.

— Aztán szükséges egy jó erős hernyónak a segítsége. Meg még szükséges egy makkszemnek a mély tálcakája is.

— Hát mi ránk nem lesz szükség? kérdeék a jószívű patkányok.

— De nagyon is. A kis Liliom gyűjtse össze ide mind, akiket megneveztem; azután majd megmondom, kinek mi lesz a dolga.

Nem tölt bele sok idő, már össze gyűjtötte mind a szükséges segéd-csapatokat s ekkor a bagoly így szólt:

... ELVONTATTA MESSZIRE. (Lásd a 255. lapon.)

— Hogy a rab Delikét megszabadítsuk, arra az szükséges, hogy az őrei észre ne vegyék közeledésünket. Ezért hát te, mákvirág, aki altatni tudsz, el fogod altatni az öröket. Ti, patkányok, berakjátok az elaltatott öröket a makk-tálacskába; te pedig, hernyó, szálát eresztess magadból, oda kötöd a makkhoz és elvontatod az alvó öröket messzire, úgy hogy ha fölébrednek is, ne láthassák, mi történik. Mikor ez mind megvan, ti patkányok gyorsan ide nyargaltok és jelentitek; én hátamra veszem Liliomot, oda szállok vele, ő feloldja a Delike bilincseit s aztán szaporán haza hozom őket.

A patkányok, mákvirág, a hernyó és makk-tálacska azonnal utra keltek s szerencsésen, észrevétlenül eljutottak a Delike közelébe. Nem szóltak neki semmit, nehogy elárulja magát s őket, hanem dologhoz láttak.

A három kis manó, aki Delikét őrizte, egy magas száru virág kelyhében ült, hogy messzire lásson el és mindjárt észre vegyen minden ellenséget. Egyikök aludt, de kettő ébren volt, miként királyuk parancsolta. (Lásd a képet a 253. lapon.)

Ez a kettő jól látta mákvirág közeledését, de nem tartotta gyanusnak. A furfangos mákvirág oda sem nézett Delikének, hanem egyenest az örökhöz ment és mihamar nagy barátságot kötött velök, fölibéjük hajlogatott és e közben elárasztotta őket kábitó, altató lehelletével. Hiába erőlködtek a kis manók... egyre álmosabbá lettek, szemök lecsukódott s végre mélyen elaludtak.

— No, én végeztem, szólt a mákvirág.

Ekkor gyorsan elő gurult makk-tálacska s a patkányok belé tették az egyik alvó manót. A hernyó sem lustálkodott, erős szálát eresztett magából, oda erősítette makk-tálacskához és szaporán elvontatta

messzire. (Lásd a képet a 254. lapon.) Aztán vissza jött üres kocsijával, fölszedte a második alvó manót, azt is elvitte, végre pedig a harmadikat is. A manók nem ébredtek föl; látszott is, hogy jó pár napig nem fognak talpra állani.

— Én is készen vagyok a feladatommal, mondá a hernyó.

— Most már rajtunk a sor, szóltak a patkányok. Gyorsan vissza a bagolyhoz!

Futva futottak és szinte lihegve értek oda, ahol Liliom és a bagoly várta őket.

— Minden rendben van, jelentették örvendezve. Jól sikerült minden, Delikét nem őrzi most senki. Most már mehetsz oda, bagoly uram, a kis Liliommal.

(Folytatása következik.)

A SZERENCSESÉ S GÓLYA.

— Állatmese. —

EGY szép napon ott állt egy éhes gólya a víz partján és halprédát lesett. Nem messze tőle pedig a halász üldögélt a parton és horgát lebocsátva a vízbe, szintén halat akart fogni.

A halász és a gólya nem látták egymást, mert sűrű bokor volt közöttük. Neszt sem hallott egyikök sem, mert mind a ketten nagyon csendesen leskelődtek, hogy a halakat el ne riasszák.

A gólya felé sokáig nem jött hal és már türelmetlenül nézett föl az égre.

— Mindjárt leszáll a nap, este lesz, haza köll mennem. És még nem vacsoráltam!

Türelmetlenkedett a halász is, de ő végre mégis fogott halat. Am mikor kihuzta a vízből és megnézte, úgy találta, hogy a hal nem elég nagy.

— Majd fogok még nagyobbbat. Ezt vissza dobom, hadd nőjjön még.

Eldobta, akaratlanul is oly magasra, hogy a hal a bokron tul röpült. Még pedig épp akkor, mikor a gólya a napot vizsgálta.

És a hal épp a golya szája felé röpült. Be is kapta a golya és nagy volt az öröme.

— No, már ezért érdemes volt várakozni. Nem fogok azzal vesződni, hogy a vízben gázoljak, a halak után kapkodjak. Csak ki kell tátanom a számat és bele pottyán a jó kövér hal.

Otthon társai előtt eldicsekedett, hogy ő most már mily könnyű szerrel fog megélni. Nem hitték, nevettek, de a szerencsés golya mérgesen mondá:

— Igen is úgy volt! És ha ma úgy volt, holnap is úgy lesz. Tudom én azt!

És azon tul csakugyan nem akart többé lehajolni a vízbe, sem pedig figyelni, örködni. A halak vigan usztak el mellette, mert folyvást fölfelé nézett a felhőkbe, várva, hogy hal pottyanjon a csőrébe.

Persze, nem pottyant. Éhesen tért este haza, de másnap megint csak várta az ingyen jó szerencsét. Már szinte szédült az éhségtől és este alig-alig birt haza röpülni, annyira elgyöngült:

— Nem értem, dörmögte boszusan, nem értem, miért nem potyognak tovább azok a halak? Hogy élek meg, ha így tart tovább!

— Megmondom én, felelt rá az öreg golya. A szerencse ritka dolog s akinek egyszer-egyszer véletlenül kedvezett, az ne higye, hogy ezen tul már mindig úgy lesz, minden fáradságtól fölmenti őt a jó szerencse. Aki így számít, az siralmas inségre jut, mert igazán csak az boldogul, aki a maga kitartó munkájára számít, nem pedig a véletlen és igen ritka szerencséire!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 14-dik számában közölt találós tréfa megfejtése:

Ö	T	L	Ó
---	---	---	---

Helyesen fejtették meg: Mészáros Zsófia, Zurányi Gusztáv, Schön Pista, Diamant Rózika, Kukányi Mariska, Schwarz Bandi, Rothfeld testvérek, Nátafalussy Béla, Elsner Margit, Scheffer Viktor, Gutmann Stefi, Hirsch Hertha és

Zelma, Müller Erzsike, Botka Lajos és Andor, Kasper Sárika, Rózsa Szerénka és Piroska, Zakár Margit, Ilon és Lajos, Váci Annika, Rosenfeld Imre, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Gaál Peti, Fábry Médi (?) Kremzír Edith és Ernő, Almásy Margitka, Achim Mariska, Ferenczy Andrea, Luszt Emma és Margit, Ravasz Gizi, Alberti Alice, Tichtl Leona, Erős Ida, Szmeccsányi Ninka, Jablonszky Gizella, Imre Ilona és László, Lénárd Amália, Löbl Paula, Havas Margit, Herzfeld Paula, Michalik Ilonka, Szél Piroska, Fábrián testvérek, Mérey Ágosta, Witt Laczika, Cizek Ilona, Szirányi Margit, Gonda Lajos, Salamon Gyula és Ernő, Unger Béla és Ervin, ifj. Bolyó Károly és Palma, Szöllösy Marietta és Adika, Seethal Elma.

A jutalom hisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertesek lettek *Botka Lajos és Andor. Zala-Egerszegben*, kiknek a jutalomkönyvet (»Rüstig Zsigmond, az új Robinson«, írta Marryat, a magyar ifjuság számára fordította dr. Dulácska Géza; 94 képpel, kemény táblába kötve) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVII. köt. 13-ik számában foglalt rejtvény megfejtését beküldték még: Jablonszky Gizella, Fábrián testvérek, Korosy Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Lengyel Kristóf. Levélbélyeget adnak el és vesznek: Andrassy-ut, 1-ső sz. alatt. Ott nyilván megtalálod azt a ritkább példányt is, melyet birni szeretnél. — Herzfeld Paula. Kivánságodnak nem sokára elég lesz téve. Addig is, ha annyira szeretnétek szindarabot előadni: ott a »Forgó bácsi színháza« cz. két kötetes gyűjtemény, mely az Athenaeum kiadásában jelent meg. Kértedre, utánvétellel, meg is küldik. Abban aztán kedvetekre válogathattok. — Hermine néni. Mily kedves meglepetés! Már közelebb kerül olvasásba. — Rothfeld Márton. Ennyit a »Kis Lap« olvasótól nem követelhetek. De nem is mulatságos ez a számtani feladvány. — Árva lányok. (Magy. gazdasz. orsz. egy.) Már éve mult, hogy a cseresznyeszarak gyűjtését megszüntettem, mivel az az üzlet, mely eddig magához váltotta, többé nem foglalkozik vele. A két nagy csomag minden szerdán és csütörtökön este 6-7 óra között átvehető. Kérem is elvitetni. — Posner Olga. Köszönettel vettem s át is szolgáltatam már annak a szorgalmas kis tanulónak, akinek részére gyűjtöm. — Több levélről a jövő számban.

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes szinnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő czim: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.